

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 28
din data de 18.01.2017

Dosar nr. 186/2016

Petiția nr. 1524.15.03.2016

Petent: ..., .., .., ...

Reclamat: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara

Obiect: refuzul decontării cheltuielilor de deplasare la locul de muncă, din altă localitate decât cea de domiciliu.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților

I.1.1

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1 Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara,

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1 Partea reclamată refuză decontarea cheltuielilor privind deplasarea petenților la locul de muncă din altă localitate decât cea de domiciliu.

III. Procedura de citare

3.1 Prin adresa înregistrată cu nr.1524.21.03.2016, au fost citați .., .., .., .. în calitate de petenți prin reprezentant .., pentru data de 04.04.2016. Procedură legal îndeplinită.

3.2 Prin adresa înregistrată cu nr.1679.21.03.2016, a fost citată *Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara* în calitate de reclamată, pentru data de 04.04.2016. Procedură legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

4.1 Petenții susțin că partea reclamată refuză decontarea cheltuielilor privind deplasarea petenților la locul de muncă din altă localitate decât cea de domiciliu. Petenții sunt salariați

bugetari și se consideră discriminați în raport cu alte categorii de salariați bugetari cărora li se decontează cheltuielile menționate.

4.2 Prin efectul H.G nr.74/2013 și O. G nr.520/2013, a avut loc o reorganizare instituțională a ANAF-ului, fiind creată o nouă structură DGRFP Timișoara, prin procedura de fuziune prin absorbție a AJFP Arad, Timiș, Caraș-Severin și Hunedoara. O parte dintre funcționarii publici din cele patru județe, au fost realocați în noua structură creată DGRFP Timișoara. Distața dintre locul de domiciliu al petenților și locul de muncă fiind de 110 km dus-întors, sens în care, aceștia fac naveta pe cheltuială proprie. La data la care a avut loc reorganizarea instituțională, Legea nr. 188/1999, nu era prevăzută această situație, în consecință nu sunt stipulate prevederi privind decontarea acestor tipuri de cheltuieli.

4.3 Petenții se compară cu o altă categorie de bugetari ori funcționari publici, care beneficiază de rambursarea cheltuielilor de deplasare la locul de muncă din altă localitate decât cea de domiciliu spre exemplu: “cadrele din învățământ, lucrătorii din sistemul penitenciar, lucrători din Direcția Regională Antifraudă”. Petenții, se consideră discriminați în raport cu aceste categorii de bugetari, în ceea ce privește dreptul la condiții identice de muncă, de protecție socială, vechime în muncă și studii corespunzătoare.

4.4 Petenții au solicitat DGRFP Timișoara și instituției ANAF, să găsească modalitățile legale pentru a se putea deconta aceste cheltuieli de transport, care potrivit art. 76, lit. a și lit. g, Cod fiscal, sunt scutite de la plata impozitului pe venit. Prin adresele comunicate petenților, aceștia consideră că, partea reclamată arată destinația precisă a banilor care nu pot fi redirecționați fără o aprobare expresă. Petenții consideră că nu au fost inițiate minime eforturi în vederea soluționării problemei, deși una din atribuțiile organului de conducere este de a asigura condiții egale de muncă, de echitate și promptitudine în soluționarea problemelor salariaților în vederea realizării unui climat unitar de muncă. O anumită categorie de funcționari publici din cadrul ANAF, inspectorii de la Antifraudă, au la dispoziție un parc de mașini, iar pentru aceste mașini se decontează combustibil, impozite, întreținere, taxe. La fel și inspectorii vamali din cadrul ANAF, au mașini în dotare pe care le folosesc pentru deplasări de la domiciliu la locul de muncă.

Susținerile părții reclamate

4.5 Partea reclamată Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara susține că Direcția Servicii Interne-Serviciul bugetar investiții declară că, în ce privește rambursarea cheltuielilor de deplasare la locul de muncă, potrivit articolelor nr. 55, pct 4 lit. f), din Legea nr. 571/2003 și art. 85, din H.G nr.44/2004, pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003, privind Codul fiscal, se referă la sumele care nu sunt incluse în veniturile salariale și nu sunt impozabile, în înțelesul impozitului pe venit și nu la obligația instituțiilor publice pentru a deconta cheltuielile de deplasare de la domiciliu la locul de muncă, ci se referă la categoria cheltuielilor de delegare și detașare, indemnizația aferentă pentru țară ori străinătate, stabilite și prin contractual de muncă aplicabil. Baza legală a decontării cheltuielilor de deplasare la instituțiile publice o constituie H.G nr.1860/2006, privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității, în interesul serviciului, care nu prevede așa cum și-ar dori petenții și situația cheltuielilor de deplasare din localitatea de domiciliu la locul de muncă.

4.6 Partea reclamată susține că, potrivit prevederilor art. 14, din Legea nr.500/2002, privind finanțele publice, “cheltuielile bugetare au destinație precisă și limitată și sunt determinate de autorizările stipulate în legi speciale și în legile bugetare anuale, nici o cheltuială nu poate fi înscrisă în bugetele..și nici angajată și efectuată din aceste bugete, dacă nu există baza legală pentru respectiva cheltuială[...];...nici o cheltuială din fonduri

publice nu poate fi angajată, ordonanțată și plătită, dacă nu este aprobată potrivit legii și nu are prevederi bugetare“.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1 Colegiul CNCD reține că petiția, așa cum a fost formulată relevă o situație în care, le este refuzată petenților funcționari publici, cheltuiala de deplasare la locul de muncă, din altă localitate decât cea de domiciliu.

Potrivit definiției discriminării, astfel cum este reglementată în O.G. nr.137/2000, republicată, Colegiul director precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2 din O.G. nr.137/2000, republicată. Colegiul director trebuie să analizeze dacă tratamentul diferit a fost indus datorită unui criteriu prevăzut de art.2 alin.1), respectiv rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, care să fi constituit elementul determinant în aplicarea acestui tratament. Or, condiția criteriului ca motiv determinant trebuie interpretată în sensul existenței ca circumstanță concretizată, materializată și care constituie cauza actului sau faptului discriminatoriu, și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Curtea Europeană de Justiție a arătat că în cazurile de discriminare, în situația în care persoana care se consideră discriminată ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte pe baza unui criteriu interzis, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină persoanei acuzate de discriminare, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, reclamatul (pârâtul) ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat persoanei care se consideră discriminată este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe baza unui criteriu interzis. (A se vedea în același sens și jurisprudența Curții Europene de Justiție, cauza Bilka Kaufhaus, parag.31; cauza C-33/89 Kowalska [1990] ECR I-2591, parag. 16; cauza C-184/89 Nimz [1991] ECR I-297 parag. 15; cauza C-109/88 Danfoss [1989] ECR 3199, parag. 16; cauza C-127/92, Enderby [1993] ECR 673 parag. 16.)

5.2 Colegiul director în ședința de deliberări a cauzei, este chemat să se pronunțe potrivit unei situații de fapt prin care, petenților funcționari-publici le este refuzată de către partea reclamată, cheltuiala de deplasare la locul de muncă, din altă localitate decât cea de domiciliu.

5.3 Astfel se poate considera discriminare;

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

Ca urmare, Colegiul director a analizat petiția având în vedere elementele constitutive ale unei fapte de discriminare, dacă există un tratament diferențiat între diferite persoane care se pot afla în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit din cauza unui criteriu de discriminare. Petenții invocă un posibil tratament diferențiat în ceea ce privește decontarea cheltuielilor de deplasare de acasă la locul de muncă din altă localitate decât cea de domiciliu. Așadar, prin comparabilitate, petenții au ales funcționari publici ori bugetari, cum ar fi; “cadrele din învățământ, lucrătorii din sistemul penitenciar, lucrători din Direcția Regională

Antifraudă“. Petenții se situează în opinia lor, în condiții identice de muncă, de protecție socială, vechime în muncă și studii corespunzătoare. Aceștia au solicitat DGRFP Timișoara și instituției ANAF, să găsească modalitățile legale pentru a se putea deconta aceste cheltuieli de transport, care potrivit art. 76, lit. a și lit. g, Cod fiscal, sunt scutite de la plata impozitului pe venit.

5.4 Partea reclamată pe de altă parte susține faptul că, baza legală a decontării cheltuielilor de deplasare la instituțiile publice o constituie H.G nr.1860/2006, privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității, în interesul serviciului, care nu prevede așa cum și-ar dori petenții și situația cheltuielilor de deplasare din localitatea de domiciliu la locul de muncă. Partea reclamată arată că, Legea nr.500/2002, privind finanțele publice, reglementează imperative următoarele; “cheltuielile bugetare au destinație precisă și limitată și sunt determinate de autorizările conținute în legi speciale și în legile bugetare anuale și nicio cheltuială nu poate fi înscrisă în bugetele..și nici angajată și efectuată din aceste bugete, dacă nu există baza legală pentru respectiva cheltuială[...];...nici o cheltuială din fonduri publice nu poate fi angajată, ordonanțată și plătită, dacă nu este aprobată potrivit legii și nu are prevederi bugetare“, astfel că petenții nu se raportează cum ar fi corect la acest text de lege.

Ca atare, sesizarea petenților este de natură a evidenția un element de fapt ce ar putea permite, sub aspectul efectului creat, reținerea unui comportament de restricție, preferință, excludere sau deosebire aplicat direct petenților, în raport cu persoanele aflate în situații analoge, din cauza unui criteriu determinat și care poate leza un drept prevăzut de lege.

Reiterând că natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu și o situație de comparabilitate, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și un criteriu interzis invocat de persoana care se consideră discriminată, Colegiul constată că se regăsesc elemente de comparabilitate ori de tratament diferit aplicat petentei, potrivit art. 2 alin.1) din O.G. nr. 137/2000, republicată. Colegiul director recomandă Guvernului României să modifice și să completeze legea, pentru eliminarea discriminării potrivit obiectului petiției.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate întrunesc elementele constitutive ale unor fapte de discriminare conform art.2, alin.1) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

2. Recomandare către Guvernului României să modifice și să completeze legea, pentru eliminarea discriminării potrivit obiectului petiției. ”.

3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte

4. O copie a hotărârii se va transmite părților

a)

b) Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara,

c) Guvernul României,

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE– Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

ISTVAN HALLER– Membru

LAZĂR MARIA – Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Redactat Gh. L și R.O